

Jelena Dobrovolskaja – Juri Makarov – Vladimir Aleksejev

DEKABRISTIT

Suomennos: Tuomo-Pekka Kalliomäki
SN-Kirjat Oy, 1988
160 s. 30 mk

Dekabristikapina oli Venäjän myöhempien vallankumousten alkusoitto. Se puhkesi Pietarissa joulukuussa 1825 ja sai nimensä tämän kuukauden venäläisestä nimestä (dekabr). Kapinointit olivat upseereita ja aatelisia, jotka olivat saaneet "vapautartunnan" Ranskan vallankumouksesta. Lenin kiitti heitä myöhemmin, ja heidän mukaansa nykyisen Leningradin yksi keskeinen paikka on nimetty Dekabristien aukioksi.

Suuri runoilija Aleksandr Pushkin oli johtavien dekabristien ystävä ja halusi mukaan samaan salaseuraan. Myöhemmin hän piirsi viiden hirtetyn kapinajohtajan kuvat. Olisi ollut hienoa saada nekin piirrookset mukaan käsillä olevaan kirjaan.

Dobrovolskajan-Makarovin-Aleksejevin "sarjakuvakirjan" kerronta on monin paikoin vähän kankeaa eikä aina niin selkeää kuin voisi toivoa. Aloitteleva dekabristikapinan opiskelija joutuu välillä kysymään: kuka oikein sanoi, missä ja milloin kenelle?

Toisaalta kirjan etu on se, että siinä on niin paljon tekstiä. Johtavien dekabristien ajatukset ja kirjoitukset tulevat lukijalle tu-

tuiksi. Ulkonaisesti kokonaisuus voi näyttää kuivalta, mutta tekijät käyvät välillä varovasti huumorinkin puolell. Paatokselliseen julistamiseen he eivät sorru. Suomennos ja tekstaus ovat huolellista ja jutun henkeen sopivaa työtä.

"Dekabristit" ei oikeastaan ole sarjakuvakirja, paremminkin kuvitettu kertomus. Progress ja SN-kirjat nimittävätkin kol-

© Dobrovolskaja, Makarov, Aleksejev

mea Venäjän vallankumouksista kertovaa julkaisuaan (ne kaksi muuta kertovat vuosista 1905 ja 1918) "kuvitetuiksi kirjoiksi".

Teoksessa on kyllä käytetty eräitä keinoja, esimerkiksi puhekuplia. Varsin hauska keksintö ovat "kuvat kuvassa". Laajassa, koko aukeaman kokoisesta panoraamakuvasta on otettu kuvan sisään osasuurenoksia, joissa näkyy tietty henkilöryhmä selvemmin, puhekuplineen. Kerronta jättää jotenkin toteavan ja tasapaksun vaikutelman. Kuvitus ei ole realistista ja esimerkiksi väkivalta- ja joukko-kohtauksiin ei ole saatu – tai pyrittykään saamaan – juuri minkäänlaista draamatiikkaa.

Väritys on varovaista, oikeastaan täysin turhaa. Sävyt eivät vaihtele eivätkä korosta mitään erityisesti. Leningradin talvi-iltoihin on käytetty samoja värejä kuin kesäpäiviin. Kuvissa ei valitettavasti ole myöskään paljon paikallisiväriä – valitettavaa kyllä, tapahtuuhan osa draamasta Suomessa.

Kaiken kaikkiaan kyseessä on kuriositeetti, harvinainen näyte nykyneuvostoliittolaisesta "sarjakuvasta", joka kuuluu etenkin historiaa harrastavan sarjisintoilijan hyllyyn. Teoksen toisen kirjoittajan Jelena Dobrovolskajan haastattelu on julkaistu Sarjainfon numerossa 60 (3/1988).

Jukka Rislakki